

Marian Aguilera, un any després de la torxa olímpica

¡Si és la sireneta!

El dia 13 de juny, farà un any que Marian Aguilera rebia a Empúries la flama que venia de l'Olimp. La llarga cabellera roja la va convertir, als ulls de milions de telespectadors, en una deessa grega. Als setze anys, és una de les joves promeses de l'agència de Teresa Gimpera.

El color dels cabells, l'hi va donar el seu pare, que si no els té roigs, sí que li va transmetre els de la seva àvia; és a dir, la besàvia de la Marian. La resta s'ho ha fet —i s'ho fa— tota soleta. Potser és això, la recuperació genètica, el que li recordava, cada cop que passava davant d'un mirall, que ella sí que podia fer-ho. “Totes les nenes volen ser models —assegura—, i jo vaig insistir tant que els meus pares em van portar a una agència”. Volia sortir a les revistes, a la televisió. I la càrrega genètico-cromàtica dels cabells va guanyar la batalla.

I així van arribar les cremes, els sucus i tot aquest món de líquids per a nens i nenes. Només tenia nou anys. Mentrestant, Marian, interpretava també Luigi Pirandello (*És així si us ho sembla*) i Josep M. Pujol (*Vador*). Però també creixia i es convertia en adolescent. I dels berenars infantils va passar a l'agència de models i escola de maniquins de Teresa Gimpera. Desfilades per a El Corte Inglés, catàlegs de roba interior Belcor, espots de televisió com Tetrabrik i Ruffles Matutano...

Fins fa poc més d'un any, quan la directora de cinema Rosa Vergés la va descobrir, segurament quan buscava una noia que pogués rebre la llanterna amb la torxa que venia de l'Olimp. La directora de la cerimònia de rebuda de la flama no s'ho va pas pensar dos cops. La van trucar i sense *casting* ni res fou l'escollida per al desembarcament d'aquell minúscul foc engegat. L'elegida per a acompanyar, juntament amb la companyia de dansa Gelabert-Azzopardi, i a ritme de música grega, aquella espurna de divinitat fins al primer relleu ja en terres catalanes. Des de la fragata *Catalunya*, a bord d'*Icària*, a l'eternitat. D'Empúries a tot el món. I encara que no sàpiga quin dia exactament farà un any, Marian ho recorda com un somni: “Va ser molt important i molt emocionant. Encara que per a la meua carrera de model no va representar gran cosa, perquè no tenia res

El passat Saló Gaudí va desfilat al costat d'algunes de les *top-models* que admira: “Judith Mascó, Inés Sas-

a veure amb aquesta feina, sí que va representar molt personalment. Ho va veure molta gent i ho recordo com una de les coses més boniques que he fet mai”.

L'adverbi mai, als setze anys, sembla poca cosa. Però ella ja hi ha fet mitja vida en això de poses, fotos, maquillatges... I encara que tampoc no recordi quina és la pel·lícula que més li ha agradat, allò que

més li agradaria és de fer cinema. Jack Nicholson l'encanta i Steven Spielberg la dirigeix en somnis. I encara que no tingui ofertes, ella, que ho veu molt clar, es prepara: fa dansa, interpretació, cant i estudia anglès. A més de tot el que aprèn a Teresa Gimpera: “Però com que ja fa molt de temps que hi treballa ja he vist moltes coses; no és pas com si hi acabés d'entrar”.

A més és curiosa i li agrada de fer preguntes als professionals de la fotografia, del maquillatge...

Als setze anys guanya, ben segur, més diners que la majoria de noies de la seva edat: "Sí, però m'encanta comprar-me música, roba, sabates... m'agrada tot, i també sortir a festes. També n'estalvio una part". En aquest sentit, es confessa *grunge*. Li agrada aquesta moda, però té un retret a fer: "És una roba que sempre m'ha agradat; i si ara segueixo la moda, ja és el meu estil d'abans de la moda; jo sempre he estat així... cumbaià. El que passa és que abans et miraven malament, com si sortis-

la moda, la preocupa la natura. Perquè després vingui la gent gran i digui que tota la gent adolescent és igual. "No es pot generalitzar", protesta. Potser per tot això, una de les tres opcions que té al cap, quan vagi a la universitat, és Ciències del Mar -una carrera nova-. Les altres dues són Ciències Polítiques i Ciències de la Informació. No sap ben bé per què, com tampoc per què encara "passa" d'aquestes coses -referència a les passades eleccions generals-. De moment, està tancada a casa. Vol aprovar el segon de BUP, curs del qual li agrada, sobretot, la literatura. "No tinc gaire temps per a llegir". Llegeix lli-

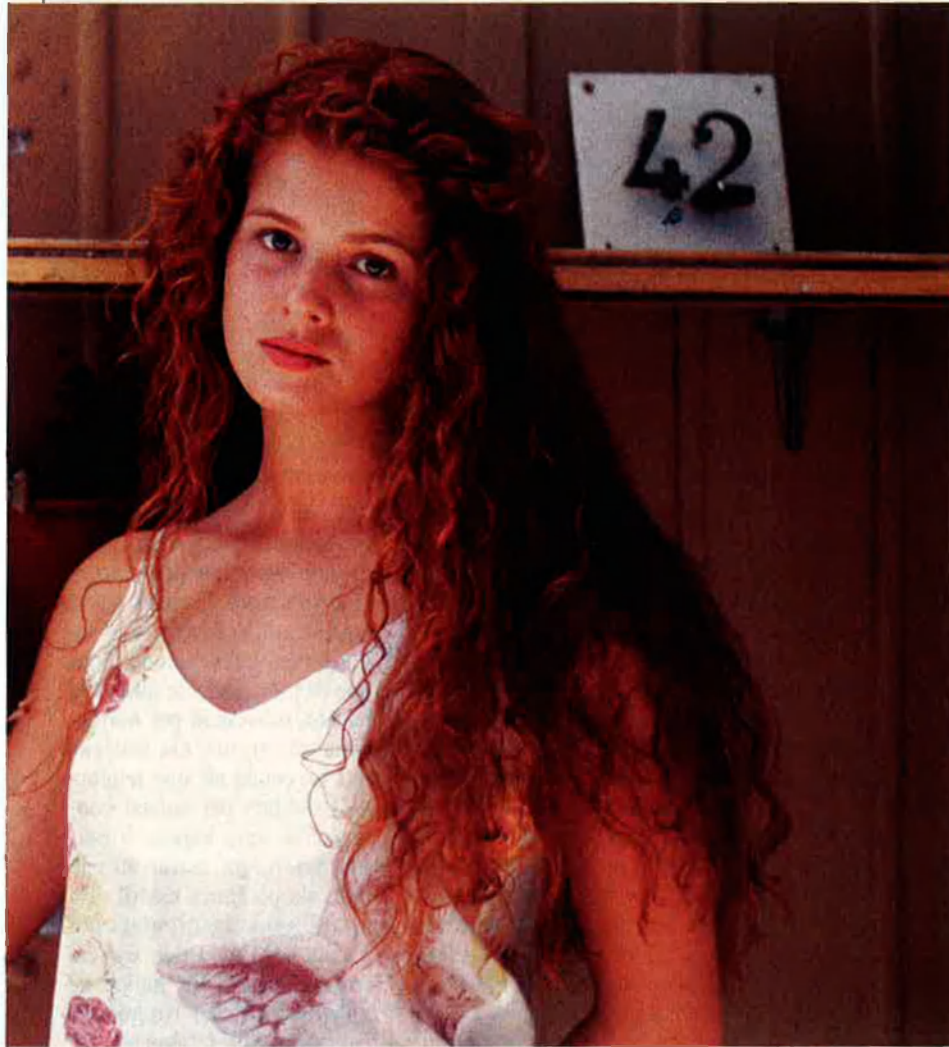
normalment". Però l'amor el canalitza així: "L'amor és a la meua família, als nens, a les persones grans, als amics... Quan surto fora, de seguida friso per trucar". Potser per això, tothom li diu que és molt bona persona. Potser per això, també, "més que qualsevol regal, m'agrada molt que quan faig una cosa ben feta, m'ho diguin". Es valora pel que és i per com és: "No crec que tingui cap atractiu especial -afirma, amb una modèstia més militant que sobtada-, el que passa és que vaig començar molt petita, i és clar, em porto d'una manera natural. No m'hi he ficat, en tot això, als setze anys, perquè fos una nena maca; ja fa temps que hi sóc; i sóc així... natural, senzilla..."

Fa 1,65 metres d'alçada. No pot fer passarel·la, però "encara he de créixer". I la passarel·la l'encanta. El passat Saló Gaudí va desfilar al costat d'algunes de les *top-models* que admira: "Les meves preferides són la Judith Mascó, la Inés Sastre i la Linda Evangelista". Amb l'adolescència comencen també els sacrificis, sobretot en una carrera tan fugissera com aquesta: "A l'agència m'han aconsellat que vagi alerta. Menjo molta verdura i bec molta aigua; sóc vegetariana a mitges: no menjo carn, però peix, sí".

A l'Empòrium, a la platja de Montgat, on viu la Marian, tot just acabada l'entrevista, comença la sessió de fotos. Tothom la coneix: "Que bonica", "Que bufona", "La seva germana també és molt bonica", "Mira quins llavis que té", "¡Ei, però si és la sirenet!", "¿Saps qui és?". I ella somriu i fa com qui no ha sentit res. Alguns s'adrecen directament a ella. I ella, respon tímidament a tothom. Encara que s'amagui en la timidesa no passa pas desapercebuda. És inevitable. Ho sap. I aguanta el tipus fins al final. La cabellera roja és un esclat d'exotisme al qual tampoc no vol renunciar: "A més, no tinc pell de pèl-roja, sinó de morena, per això agafo més el sol". El ball de cervicals que provoca per on passa no la immuta.

Continua sense recordar quina és la pel·lícula que més li agrada. Possiblement cap. Possiblement la seva; aquella de la qual és la protagonista. Quasi en solitari. Com tampoc no deu recordar, potser, que ja fa molts, moltíssims, anys, el danès Hans Christian Andersen li va escriure un conte que Walt Disney s'encarregà d'animar; que l'italià Sandro Botticelli la va immortalitzar en un quadre i que el compositor, també italià, Antonio Vivaldi li va dedicar una de les quatre estacions.

Joan Mari

tre i Linda Evangelista són les meves models preferides." CARME PUÉRTOLAS

sis d'allò que és normal. Tot plegat, fa ràbia. L'altre dia em vaig posar una camisa i tothom: "¡Que bonica!". I jo els vaig dir: "És la mateixa de l'any passat, aquella que em va dir que no us agradava, ¿us en recordeu?" I Guns'n'Roses i REM hi posen música de fons. Però també Mozart, entre altres genis de la música clàssica.

I per a no perdre's ni un dels viaranys de

bres de "llocs, de països" i pensa a viatjar per tot el món. Sense preferències: "Quan els coneixeré tots, podré dir quin és el que més m'agrada". Quant a escapades, el millor record que guarda és de l'Índia, on va anar per qüestions professionals.

Va néixer a Barcelona sota el signe dels Peixos. És tímida, però segurament també apassionada. "L'amor és de color rosa,